

Дроган Илић

УЗАЛУДНА ПЕСМА

Обећавам ти проклетство и моје грло за песму
свих времена што су ваљда последња мучилишта.
Скривена звер из утробе ми бежи на нова ратишта.
Сад само ватре, јер ватра се привида више не сме.

То обећашћено време смеје се у празној црни дана
јер беху иза овог витешког тела две речи са два ножа.
Данас се у сузу угнездила ластва и духовито опсовала твоја
кожа;
данас се раздерало седам идиотских сунца на седам рана.

Црни звонари на твојим белим костима бдили су слепо
светитељско прогонство. Света развалино ума,
бело замаглење понижава ли те? Ђути ли утучена шума?
Оставише те знамења али те прориче вода неповратно далеко.

Само непосејано дрвеће расте. Сахрањене кише зру.
Џо клетва лавина месеца сурвава се у пећину ти ока.
Док тајно пљачкам твоје тело гноји се белина сока;
глава твоја распада се у чудношуморећем сну.

Песма је ова порок док се не измисли нова птица.
Без милијарду твојих зена од кристала не сме да се каже
ништа . . .

Јамо те сад ветар успављује а не моја песма.
Мој, скривена звер из утробе ми бежи на нова ратишта.

Сад твоје име римују они брестови иза њоћи
наслоњене на пирамиду звезде у поновљеном Англетеру.
Ово је крај грла, крај песме, крај моћи . . .

Сад само ватре, јер ватра се привида више не сме.
Поклонио сам ти проклетство и моје очајање кроз песму.
Лаку ноћ, урагану мог зова, мој немоћни саркофаже . . .
Данас се у сузу угнездила ластва и духовито опсовала твоја
кожа;
данас се раздерало седам идиотских сунца на седам рана.